

Herfst

De blaren vallen, vallen als van ver
als welkten in de hemel verre tuinen;
ze vallen met ontkennende gebaren.

En in de nachten valt de zware aarde
uit alle sterren in de eenzaamheid.

Wij allen vallen. Deze hand zal vallen.
En kijk je naar de andere: het is in alle.

Maar Eén is er. Hij vangt dit vallen
oneindig teder in zijn handen op.

Hjerst

De blêden falle, falle as fan fier wei,
as wie de himeltún net mear sa tierich;
ûntkennend komme se nei ûnderen swieren.

En yn 'e nachten falt de swiere ierde
út alle stjerren yn 'e iensumheid.

Wy falle ek. Sjoch, dizze hân wurdt âld.
En sjoch de oare oan, sa it 't mei alles.

En lykwols is der ien dy't al dat fallen
ûneinich hoeden yn 'e hannen hâldt.

Rainer Maria Rilke - Herbst